

ORZECZENIE

OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH (...)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) w składzie:

Przewodniczący: r.pr. A. D.

Sędziowie: r.pr. M. S. (sprawozdawca)

r.pr. Z. P.

Protokolant: r.pr. K. J.

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...): r.pr. B. C.

Po rozpoznaniu na rozprawie dnia 14 stycznia 2019 r. sprawy wszczętej na wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (...) o to, że radca prawny T. J.

1.

jako radca prawny będąc stroną umowy z dnia 15 kwietnia 2015r. najmu miejsca garażowego położonego przy ul. (...) (...) działając z góry powziętym zamiarem naruszając obowiązek dbania o godność wykonywanego zawodu wynikający z art. 3 ust 2 ustawy o radcach prawnych oraz art.6 Kodeksu etyki radcy prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. (zwanego dalej Kodeksem Etyki) uparczywie uchylał się od obowiązku zapłaty i nie uiścił w wymaganym terminie – pomimo wezwań do zapłaty- oraz bezskutecznego wypowiedzenia ww. umowy najmu- zaległego czynszu za miesiące wrzesień, październik, listopad 2017r. w łącznej wysokości 750 złotych, czym działał na szkodę P. S., popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art.11 ust 1 i 2 w zw. z art.3 ust 1 Kodeksu Etyki w zw. z art.64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r.o radcach prawnych (zwanej dalej ustawą o radcach prawnych)

2.

w dniu 20 marca 2018 r. działając z góry powziętym zamiarem, i wbrew nałożonym na niego obowiązkom wynikającym z art.3 ust 2 ustawy o radcach prawnych oraz art.6 kodeksu etyki, pomimo posiadanej wiedzy o toczącym się postępowaniu ze skargi P. S. i osobistego odebrania w dniu 9 marca 2018r. wezwania na przesłuchanie nie stawił się na to przesłuchanie wyznaczone na dzień 20 marca 2018r. i nie usprawiedliwił swojej nieobecności i nie uprzedził o tej nieobecności czym sprzeniewierzył się obowiązkowi współdziałania z organami samorządu, popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art.62 ust 2 Kodeksu Etyki w związku z art.64 ust 1 ustawy o radcach prawnych

3.

w dniach od 27 kwietnia 2018r. do dnia 4 maja 2018r. działając z góry powziętym zamiarem, i wbrew nałożonym na niego obowiązkom wynikającym z art.3 ust 2 ustawy o radcach prawnych oraz art.6 Kodeksu Etyki, pomimo doręczenia w dniu 26 kwietnia 2018r. wezwania skierowanego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego do złożenia wyjaśnień oraz ustosunkowania się do przesłanej skargi P. S., nie złożył jakichkolwiek wyjaśnień, czym sprzeniewierzył się obowiązkowi współdziałania z organami samorządu, popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art.62 ust 3 Kodeksu Etyki w związku z art.64 ust 1 ustawy o radcach prawnych

ORZEKA

1.

Uznaje obwinionego radcę prawnego T. J. (PESEL:(...)): winnego popełnienia zarzucanych mu czynów określonych wyżej w punktach 1, 2 i 3 i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierza mu za każdy z tych czynów karę upomnienia.

2.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierza karę łączną upomnienia.

3.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w wysokości 1500,00 zł. (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych) obciąża obwinionego radcę prawnego T. J. na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych (...).

UZASADNIENIE

Dnia 13 grudnia 2018 r. do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) wpłynął wniosek o ukaranie radcy prawnego T. J.. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniosł o ukaranie radcy prawnego za to, że:

1)

jako radca prawny będąc stroną umowy z dnia 15 kwietnia 2015 r. najmu miejsca garażowego nr (...) położonego (...) przy ul. (...) (...), działając z góry powziętym zamiarem, naruszając obowiązek dbania o godność wykonywanego zawodu wynikający z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. (zwanego dalej Kodeksem Etyki), uporczywie uchylał się od obowiązku zapłaty i nie uiścił w wymaganym terminie - pomimo wezwań do zapłaty oraz bezskutecznego wypowiedzenia ww. umowy najmu - zaległego czynszu za miesiące wrzesień, październik, listopad 2017 r. w łącznej wysokości 750 zł, czym działał na szkodę P. S., tj.

popęłnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 11 ust. 1 i 2 w zw. z art. 3 ust. 1 Kodeksu Etyki w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (zwanej dalej ustawą o radcach prawnych);

2)

w dniu 20 marca 2018 r., działając z góry powziętym zamiarem, i wbrew nałożonym na niego obowiązkom wynikającym z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6 Kodeksu Etyki, pomimo posiadanej wiedzy o toczącym się postępowaniu ze skargi P. S. i osobistego odebrania w dniu 9 marca 2018 r. wezwania na przesłuchanie, nie stawiał się na to przesłuchanie wyznaczone na dzień 20 marca 2018 r. i nie usprawiedliwił swojej nieobecności i nie uprzedził o tej nieobecności, czym sprzeniewierzył się obowiązkom współdziałania z organami samorządu, tj.

popęłnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych;

3)

w dniach od 27 kwietnia 2018 r. do dnia 4 maja 2018 r., działając z góry powziętym zamiarem, i wbrew nałożonym na niego obowiązkom wynikającym z art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych oraz art. 6 Kodeksu Etyki, pomimo doręczenia w dniu 26 kwietnia 2018 r. wezwania skierowanego przez zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego do złożenia

wyjaśnień oraz ustosunkowania się do przesłanej skargi P. S., nie złożył jakichkolwiek wyjaśnień, czym sprzeniewierzył się obowiązkowi współdziałania z organami, tj.

popęłił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

W uzasadnieniu wniosku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazała, iż odnośnie zarzutu pierwszego obwiniony wynajmował garaż jako radca prawny, a zatem zaległość czynszowa i brak jej uiszczenia do czasu wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Zapłata nastąpiła dopiero w trakcie postępowania, o czym poinformował pokrzywdzony pismem doręczonym w lipcu 2018 r. Uchylając się zatem uporczywie od płatności naruszył godność zawodu radcy prawnego.

Odnośnie zarzutów drugiego i trzeciego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazała, że ich podstawą jest postawa obwinionego wobec wezwań Rzecznika w toku postępowania. Brak podejmowania działań (stawiennictwa na wezwanie i składania wyjaśnień) pomimo skutecznego doręczenia wezwań stanowi, zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, podstawę do wymierzenia kary dyscyplinarnej.

Na rozprawie w dniu 14 stycznia 2019 r. obwiniony nie przyznał się do przedstawionych zarzutów i wyjaśnił, iż był najemcą garażu, z tytułu czynszu najmu była ustalona kwota płatna miesięcznie. Ponieważ Obwiniony sprzedał mieszkanie, to od lipca 2017 r. nie korzystał z garażu od września i polecił wypowiedzenie umowy. Nie wie przy tym, czy wypowiedzenie zostało wysłane listem zwykłym czy poleconym, gdyż robił to jego praktykant. Jego zdaniem, pokrzywdzony miał wiedzę o wypowiedzeniu umowy najmu, gdyż na tym miejscu parkował inny samochód. Odnośnie pozostałych zarzutów Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego obwiniony wyjaśnił, iż nie stawiał się na wezwanie, gdyż miał kolizję rozpraw, zaś nie ustosunkował się na piśmie pomimo wezwania, gdyż zamierzał to zrobić na rozprawie. Dodał jeszcze, iż siedziba jego Kancelarii została przeniesiona, natomiast nie zmienił jeszcze w sprawach sądowych adresu do korespondencji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Radca prawny T. J. w dniu 15 kwietnia 2015 r. zawarł z pokrzywdzonym P. S. umowę najmu miejsca garażowego numer (...), położonego (...) przy ul. (...). Czynsz najmu wynosił 250,-zł miesięcznie i był płatny do 5 dnia każdego miesiąca. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, z jednomiesięcznym terminem wypowiedzenia w formie pisemnej. W umowie jako wynajmujący wpisany został podmiot: Kancelaria Radcy Prawnego T. J. oraz podany numer NIP Kancelarii. Ostatni czynsz najmu został zapłacony w październiku 2017 r. za miesiąc sierpień 2017 r. Na początku października 2017 r. skarżący skierował do radcy prawnego informację mailową zawierającą wezwanie do zapłaty zaległego czynszu za miesiąc wrzesień 2017 r. W taki sposób, czyli za pomocą poczty mailowej, skarżący przesyłał też wcześniejsze rachunki za miejsce garażowe. Wobec dalszego braku tej zapłaty, skarżący - wraz z wysłaniem rachunku za czynsz najmu za kolejny miesiąc, tj. za październik 2017 r. - ponowił prośbę o zapłatę zaległego czynszu. W listopadzie 2017 r. skarżący skierował do radcy prawnego wiadomość mailową z informacją o zaległym czynszu za miesiące wrzesień, październik i listopad 2017r. W odpowiedzi na ww. wezwanie, radca prawny wyjaśnił w mailu z dnia 21 listopada 2017r., że pod koniec sierpnia 2017 r. przekazał do sekretariatu swojej Kancelarii wypowiedzenie umowy najmu miejsca garażowego, które to wypowiedzenie z nieznanymi mu powodów nie dotarło do skarżącego. Jednocześnie radca prawny zobowiązał się w tym mailu do zapłaty zaległego czynszu za wrzesień i październik 2017r. Ponadto w grudniu 2017 r. obwiniony przekazał skarżącemu osobiście wcześniej opisane wypowiedzenie umowy najmu z odręcznym dopiskiem w treści tego wypowiedzenia „Nad. 25.08.2017”. Skarżący wskazuje, że nigdy wcześniej nie otrzymał wypowiedzenia umowy najmu. Podczas tego spotkania radca prawny obiecał skarżącemu zapłacić zaległy czynsz, co jednak nie nastąpiło. W dniu 24 stycznia 2018 r. zatem skarżący na adres Kancelarii skierował wezwanie do zapłaty zaległego czynszu, które zostało odebrane przez pracownika Kancelarii – (...). Wobec dalszego braku zapłaty skarżący złożył skargę do tut. (...). W toku postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w lipcu 2018 r. pokrzywdzony złożył informację, że obwiniony T. J. uiszczył zaległy czynsz za najmu za miejsce garażowe

za miesiące wrzesień, październik i listopad 2017 r., wobec czego skarżący nie zgłasza żadnych roszczeń i wnosi o umorzenie postępowania dyscyplinarnego.

Dowody:

1)

skarga P. S. – k. 1-2

2)

umowa najmu miejsca garażowego – k. 5-6

3)

potwierdzenie odbioru przez pracownika kancelarii obwinionego - A. M. przesyłki skarżącego skierowanej do radcy prawnego – k. 3-4

4)

wypowiedzenie umowy najmu miejsca garażowego bez dowodu jej nadania do skarżącego – k. 7

5)

korrespondencja mailowa skarżącego i radcy prawnego od 21.09.2017 r. do 21.11.2017r. – k. 8-12

6)

pismo skarżącego doręczone 9 lipca 2018 r. – k. 27

W trakcie postępowania prowadzonego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny został wezwany na przesłuchanie w dniu 20 marca 2018 r. Wezwanie radca prawny odebrał osobiście w dniu 9 marca 2018r. Na wyznaczony termin przesłuchania radca prawny nie stawił się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności ani o tej nieobecności nie uprzedził. Wobec powyższego w dniu 20 kwietnia 2018 r. skierowane zostało do obwinionego wezwanie do złożenia wyjaśnień wraz z kopią skargi, które odebrał w dniu 26 kwietnia 2018r. pracownik Kancelarii obwinionego – A. M., co potwierdzone zostało na dowodzie odebrania podpisem pracownika oraz pieczęcią Kancelarii obwinionego. Powyższe wezwanie pozostało bez odpowiedzi w wymaganym terminie.

Dowód:

1)

wezwanie radcy prawnego na przesłuchanie - k. 14

2)

potwierdzenie odbioru wezwania przez radcy prawnego - k. 15

3)

wezwanie radcy prawnego do pisemnego złożenia wyjaśnień - k. 16

4)

potwierdzenie odbioru wezwania przez pracownika Kancelarii obwinionego - k. 17

5)

pismo do skarżącego z 27.06.2018r. - k. 22

Wobec braku jakiegokolwiek reakcji ze strony obwinionego, wysłane zostało do obwinionego postanowienie z dnia 6 lipca 2018r. o przedstawieniu zarzutów wraz z uzasadnieniem oraz pouczeniem, które obwiniony osobiście odebrał w dniu 27 lipca 2018 r. To postanowienie również pozostało bez odpowiedzi. Natomiast w dniu 27 sierpnia 2018r. obwiniony zadzwonił do Biura Rzecznika Dyscyplinarnego i powiadomił, że prześle wyjaśnienia na piśmie. Z kolei w dniu 5 października 2018 r. obwiniony osobiście stawił się w Biurze Rzecznika Dyscyplinarnego z zamiarem przejrzenia akt i został powiadomiony o konieczności złożenia wniosku w tym zakresie. Ponadto obwiniony zobowiązał się wówczas do złożenia wyjaśnień do dnia 10 października 2018r. Ostatecznie obwiniony złożył pismo w dniu 17 października 2018 r. wyjaśniając, że zaległość nie miała charakteru umyślnego, a powstała z powodu przebywania obwinionego za granicą oraz poza Kancelarią i nieposiadania wówczas przy sobie przez obwinionego telefonu służbowego. Obwiniony wskazał, że przed zaległością czynsz płatny był z jego rachunku bankowego w ramach stałego zlecenia i z uwagi na to, że jeden z klientów w tamtym czasie w ogóle zaprzestał płatności, na koncie bankowym brak był środków, co uniemożliwiło automatyczne regulowanie czynszu i dlatego polecony przez obwinionego jego asystentce przelew, nie został w ogóle zrealizowany. Zaległość została natomiast zrealizowana w dniu 15 marca 2018 r., jako kwota 500 zł, co wyczerpało ze strony skarżącego roszczenia wobec obwinionego. Na rozprawie w dniu 14 stycznia 2019 r. obwiniony nie przyznał się do winy, wskazując, iż poszkodowany wiedział o wypowiedzeniu umowy już we wrześniu, gdyż parkował na tym miejscu inny samochód, jednak nie przedstawił na okoliczność wiedzy poszkodowanego żadnych dowodów. Dodatkowo obwiniony zeznał, iż nie stawiał się na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, gdyż miał kolizję rozpraw, a do (...) nie mógł się dodzwonić, by o tym poinformować. Ponadto, wskazał, iż na przełomie 2017 r. i 2018 r. zmieniał siedzibę kancelarii, jednak nie zmienił adresu dla doręczeń w prowadzonych postępowaniach sądowych.

Dowód:

1)

postanowienie o przedstawieniu zarzutów wraz z uzasadnieniem i pouczeniem oraz potwierdzeniem odbioru - k. 29-39

2)

notatka służbowa z dnia 27.08.2018r. - k. 40

3)

notatka służbowa z dnia 5.01.2018r. - k. 41

4)

pismo obwinionego wraz z załącznikami - k. 42-44

5)

Zeznania obwinionego na rozprawie w dniu 14 stycznia 2019 r.

Sąd zważył, co następuje:

Dowody zawarte w materiałach sprawy wskazują, że T. J. występujący jako radca prawny był stroną umowy najmu miejsca garażowego z dnia 15 kwietnia 2015r. Wypowiedzenie umowy najmu datowane jest na 22 sierpnia 2017r. i adresowane do skarżącego. Wypowiedzenie to zawiera wyłącznie odręczny dopisek: „Nad. 25.08. 2017r.”, a pod treścią pisma znajduje się kolejny odręczny dopisek: „umowę rozwiązano ze skutkiem na koniec października 2017r.”.

Jednocześnie brak jest urzędowego dowodu nadania wypowiedzenia umowy do skarżącego w dniu 25 sierpnia 2017r. Wobec tego uznać trzeba, iż obwiniony nie dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy, mimo iż jako radca prawny zna zasady wypowiedzania umów. Natomiast upoczywie powoływał się na to wypowiedzenie i nie płacił kolejnych czynszów, pomimo wezwań wynajmującego. Tym samym radca prawny naruszył godność wykonywanego zawodu i dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. art. 3 ust 1 w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Jak wskazuje autor Komentarza do Kodeksu Etyki Radcy Prawnego: Dbanie o godność zawodu jest jednym z podstawowych obowiązków każdego radcy prawnego. Chodzi tu przede wszystkim o należyte i staranne, zgodne z zasadami etyki, wykonywanie wszelkich czynności związanych ze świadczeniem pomocy prawnej, ale także prawidłowe z punktu widzenia uznawanych standardów zachowania w działalności publicznej realizowanej przez radcę prawnego oraz – co nabiera w ostatnich latach coraz większego znaczenia – nienaganną postawę w życiu prywatnym. Każde niewłaściwe zachowania, które mogą podważać zaufanie społeczeństwa do zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego, lub które mogłyby zdyskredytować radcę prawnego w opinii publicznej – podlegają napiętnowaniu, a radca prawny, dopuszczający się uchybieniu godności zawodu, ponosi z tego tytułu odpowiedzialność dyscyplinarną. (T. Scheffler (red.), Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2017). Wobec powyższego, nie ulega wątpliwości, iż uchylając się od zapłaty czynszu przy powoływaniu na wypowiedzenie, którego wysłania nie można potwierdzić, obwiniony dopuścił się wskazanego przewinienia dyscyplinarnego. Przywoływane przez obwinionego wyjaśnienia, iż przebywał za granicą, nie miał kontaktu z Kancelarią i nie odbierał korespondencji, nie odczytywał również korespondencji mailowej nie zmieniają faktu odpowiedzialności z tytułu popełnionego przewinienia. W szczególności trzeba bowiem zwrócić uwagę, iż obwiniony nie zawiesił w tamtym czasie prowadzenia kancelarii, a nawet – pomimo zeznań o zmienianej siedzibie – zeznał, że w prowadzonych sprawach nie zmienił adresu dla korespondencji. Uznać zatem trzeba, iż obwiniony, prowadząc cały czas kancelarię, musiał mieć wiedzę na temat wszystkich swoich spraw, łącznie z wynajmem miejsca garażowego. Co też istotne, obwiniony korespondował mailowo ze skarżącym, zatem posiadał wiedzę o konieczności uiszczenia zaległego czynszu.

Wymierzając karę upomnienia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny miał na uwadze okoliczność, iż jest to pierwsze przewinienie dyscyplinarne obwinionego, a także i to, iż ostatecznie zapłacił on czynsz i rozliczył się z wynajmującym. W ocenie Sądu bowiem, jakkolwiek zapłata czynszu w trakcie postępowania nie wpływa na winę i odpowiedzialność za popełnione przewinienie, tym niemniej ma wpływ na wymiar kary. Sąd uznał, iż upomnienie będzie w tym przypadku karą adekwatną.

Odpowiedzialność za kolejne przewinienia dyscyplinarne radcy prawnego T. J. znajduje podstawy w jego postawie wobec wezwań Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w toku prowadzonego postępowania, tj. braku stawiennictwa w wyznaczonym terminie i jakiegokolwiek odpowiedzi czy informacji. Wezwania były doręczane prawidłowo, gdyż – jak sam obwiniony zeznał – pomimo zakończenia prowadzenia kancelarii pod adresem na ul. (...), nadal pozostał tam adres do korespondencji, nawet w prowadzonych przez obwinionego sprawach sądowych. Obwiniony wiedział o toczącym się postępowaniu, gdyż osobiście odbierał korespondencję w dniu 9 marca 2018 r. Sąd nie dał wiary twierdzeniom obwinionego o długotrwałym braku kontaktu z Kancelarią, gdyż jeszcze w listopadzie 2017 r. korespondował on z pokrzywdzonym, a zatem wiedział o roszczeniu zapłaty czynszu, zaś na początku 2018 r. odbierał korespondencję osobiście, a poza tym – jak wynika z jego zeznań – miał w Kancelarii zatrudnioną osobę. Trudno przyjąć, iż się z tą osobą nie kontaktował, nie odbierał maili, czy nie sprawdzał stanu rachunku bankowego.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż zarzuty Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie naruszenia art. 62 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego są uzasadnione. Zgodnie z tym przepisem:

1. Radca prawny obowiązany jest współdziałać z organami samorządu radców prawnych w sprawach związanych z jego funkcjonowaniem i zadaniami oraz w sprawach wykonywania zawodu i przestrzegania Kodeksu.
2. Radca prawny wezwany przez dziekana, wicedziekana, rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcę, sąd dyscyplinarny, a także wizytatorów, obowiązany jest stawić się w wyznaczonym terminie, a w razie zaistnienia przeszkody usprawiedliwić niestawiennictwo.

3. Radca prawny wezwany do złożenia wyjaśnień przez podmioty, o których mowa w ust. 2, w sprawach wynikających z ustawowych zadań samorządu radców prawnych bądź Kodeksu obowiązany jest złożyć wyjaśnienia w wyznaczonym terminie.

Niestawiennictwo radcy prawnego na wezwanie było przedmiotem orzekania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców prawnych w Orzeczeniu z 16 kwietnia 2013 r. (WO-18/13, niepubl.), utrzymującym Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) z 7 listopada 2012 r. (OSD 26/12, niepubl.). W powoływanym Orzeczeniu Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał za przewinienie dyscyplinarne zachowanie radcy prawnego, który „pomimo wezwania nie stawiał się na rozprawie przed (...) (...) w dniu 23 lutego 2011 r. i nie przedstawił usprawiedliwienia swej nieobecności”.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, iż kara upomnienia za każde z omawianych przewinień dyscyplinarnych będzie wystarczająca wobec faktu ostatecznie złożonych wyjaśnień i stawiennictwa na rozprawie.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł karę łączną upomnienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) oraz na podstawie uchwały nr 86/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, obciążając nimi w punkcie 3 orzeczenia Obwinionego.

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych, w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.